

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **H. V. V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Pleskalem, advokátem, se sídlem v Brně, Jakubské nám. 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2004, č. j. 55 Az 627/2003 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem Krajského soudu v Brně byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2003, č. j. OAM-688/VL-11-05-2003, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu), neuděluje a na cizince se podle § 91 téhož zákona nevztahuje překážka vycestování. V odůvodnění se uvádí, že námitky žalobce proti procesnímu postupu žalovaného v řízení o azylu jsou obecné, nekonkrétní a žalovaný se s důvody pro udělení azylu uváděnými žalobcem beze zbytku vypořádal. Námitka, spočívající v tvrzení, že skutkový stav nebyl zjištěn přesně a úplně, a ani důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné, je nedůvodná, zvláště když nebylo konkretizováno, jaké další důkazy měly být ve správním řízení provedeny. Soud stejně jako žalovaný shledal, že žalobce svou vlast opustil z ekonomických důvodů a jeho motivem ke vstupu do azylového řízení byla snaha o legalizaci pobytu v České republice. Tyto důvody pak byly správně vyhodnoceny jako udělení azylu neodůvodňující.

Ani obecnou námitku ohledně překážek vycestování soud neshledal důvodnou a ztotožnil se s podrobným odůvodněním rozhodnutí žalovaného.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též jen „stěžovatel“) namítal, že soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci, neboť podle jeho mínění jsou u něho splněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu. Důvodem odchodu z vlasti byla obecná nespokojenost se stavem společnosti a jeho politické názory, které jsou v rozporu s oficiální vládní politikou země. Stěžovatel se domnívá, že nyní patří k ohroženým osobám a v případě návratu do vlasti se obává pronásledování pro zastávání pravicových politických názorů a sympatie k vyspělým demokratickým zemím západní Evropy. Ekonomické důvody k odchodu ze země původu neměl, jeho životní úroveň byla průměrná až nadprůměrná. Požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodech svého rozhodnutí a návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořil. Navrhl, aby byla kasační stížnost buď odmítnuta pro vady spočívající v neuvedení aktuální adresy stěžovatele a dne doručení napadeného rozsudku, nebo zamítnuta pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Formálně lze kasační stížností uplatněné důvody podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle stěžovatele je napadené rozhodnutí soudu nezákonné proto, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda jím uváděné skutečnosti odůvodňují udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu, a dále, zda jsou v jeho případě dány překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis (ustanovení), nebo je sice aplikován správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen.

Námitka naplnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu nebyla pojata do žaloby a poprvé ji stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu. S ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. je ji třeba označit za nepřipustnou, protože nebyla uplatněna v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být nyní přezkoumáno, ačkoli tomu nic nebránilo. Jinak řečeno, nebrojil-li žalobce proti výroku žalovaného o neudělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu v žalobě, fakticky jej akceptoval, a proto Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nebude z tohoto pohledu zkoumat zákonnost rozsudku krajského soudu, který, vázán rozsahem napadení a žalobními body, tuto otázku neřešil.

Námitka mířící na nesprávné posouzení otázky naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu krajským soudem je přípustná, avšak není důvodná. Stěžovatel tvrdí, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla obecná nespokojenost se stavem společnosti a jeho politické názory, které jsou v rozporu s oficiální vládní politikou země. Dodal, že k odchodu ze země ho nepřiměly důvody ekonomické.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel podle vlastních slov opustil svou vlast proto, že neměl práci ani majetek a do azylového řízení vstoupil, aby zde svůj pobyt legalizoval, chtěl by v ČR pracovat. Důvody potíží s hledáním zaměstnání ve Vietnamu sám spatřoval v tom, že nemá potřebné vzdělání a je už starší. Tyto skutečnosti konstantně uváděl v průběhu celého správního řízení, objevily se jak v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení k důvodům žádosti, tak i v protokolu o pohovoru s pracovníkem žalovaného.

Jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu).

Pokud stěžovatel uváděl pouze tyto důvody, v nichž jak žalovaný, tak krajský soud, správně spatřovali důvody ekonomické a snahu o legalizaci pobytu na území ČR, a dovolával se v žalobě udělení humanitárního azylu bez bližšího zdůvodnění, postupoval krajský soud správně, když v rozhodnutí žalovaného o této otázce neshledal žádné pochybení. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že osobní situaci žalobce i poměry v zemi jeho státní příslušnosti z pohledu ustanovení § 14 zákona o azylu hodnotil a dospěl k závěru, že podmínky pro jeho udělení nejsou v jeho případě dány. Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že stěžovatel během správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, pro něž by bylo možné azyl z humanitárních důvodů udělit, přičemž důvody, které uváděl, rozhodně za zvláštního zřetele hodné považovat nelze. Snaha nalézt práci umožňující lepší obživu je u občana ze země postižené všeobecnou chudobou sice lidsky pochopitelná, avšak nemůže se, stejně jako náprava porušení předpisů České republiky upravujících pobyt cizinců na jejím území, stát důvodem výjimečného přístupu vůči stěžovateli.

Že stěžovatel zastává politické názory, které jsou v rozporu s oficiální vládní politikou v jeho vlasti, je skutečností zcela novou, k níž Nejvyšší správní soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží proto, že byla uplatněna až po vydání napadeného rozhodnutí soudu. Totéž se dá říci i o tvrzené obavě z pronásledování po návratu do vlasti kvůli pravicovým politickým názorům a obdivu k demokratickým zemím západní Evropy. Stěžovatel v průběhu celého správního řízení naopak uváděl, že se v případě návratu do vlasti ničeho neobává. Tvrzení naznačující politické pozadí jeho žádosti o azyl či alespoň přiznání překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu se jeví jako účelové, a to zejména v kontrastu s jasnými, neměnnými tvrzeními během celého správního řízení, omezujícími důvody jeho žádosti o azyl toliko na ekonomické a zájem o legalizaci pobytu. Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu ani pokud jde o posouzení překážek vycestování (§ 91 zákona o azylu), a stejně jako žalovaný je toho názoru, že u stěžovatele dány nejsou. Kromě nových skutečností, k nimž však soud s poukazem na výše uvedené nepřihlédl, stěžovatel tuto svou výtku žádným způsobem neodůvodnil. Otázka naplnění podmínek uvedených v tomto ustanovení byla správním orgánem posouzena správně a jeho úvahy se rovněž promítly do podrobného odůvodnění rozhodnutí, s nímž se lze ztotožnit.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by v předcházejícím řízení byla právní otázka nesprávně posouzena, a je toho názoru, že žalovaný správní orgán i krajský soud postupovaly správně, když stěžovatelem uplatněné důvody neshledaly opodstatněnými pro udělení azylu ani pro vztažení překážek vycestování. V obou případech byla aplikována správná ustanovení zákona o azylu a byla i bezvadně vyložena. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost

proti rozsudku Krajského soudu v Brně podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval již o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor žalovaného prezentovaný v jeho vyjádření, že neuvedení adresy stěžovatele a data doručení napadeného rozhodnutí je důvodem pro její odmítnutí. Adresa, na kterou lze účastníku doručovat i údaj o dni doručení napadeného rozhodnutí jsou náležitostmi kasační stížnosti (§ 37 odst. 3, § 106 s. ř. s.), avšak jejich nedostatek nebrání pokračování v řízení a vydání meritorního rozhodnutí. Stěžovatel je pro řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, kterému lze bez potíží doručovat a den doručení napadeného rozhodnutí soudu je patrný z doručenky založené v soudním spise, takže včasnost kasační stížnosti bylo možné spolehlivě ověřit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2005.

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu